

uddannet. Men disse er ikke, fordi de har trukket sig fri, under alle Omstændigheder fritagne for at opfylde deres Værnepligt i Henhold til Grundlovens § 90.

Den højtærede Minister vilde gøre Gengæld overfor min Bemærkning om, at man immervæk oplever noget nyt, og at det var noget nyt at se Ministeren her omgivet af 5 Biskopper og 472 Præster til Forsvar for hans Standpunkt, ved at sige, at det ogsaa var noget nyt, at jeg stod sammen med Antimilitaristerne. Men den Paastand kan den højtærede Minister ikke fastholde. Det gør jeg slet ikke. Jeg vil jo netop have, at Antimilitaristerne skal møde og aftjene deres Værnepligt ved at henvises til Arbejde under den militære Ordning og være underkastede militær Disciplin og militære Love i alle Maader og paa alle Punkter. Jeg staar altsaa ikke paa nogen Maade omgivet af Antimilitarister. Tværtimod, de har netop gjort Obstruktion, fordi de ikke vil tjene under Militæretaten. Men naar den højtærede Minister tror, at man kommer ud over Vanskelighederne med disse Mennesker ved at sætte dem over til civilt Arbejde, tager han fejl. Det er min Overbevisning, at der skal sættes et stort Apparat i Gang for at faa disse Mennesker til at bestille noget, hvor man end anviser dem Arbejde, og saa længe der ikke er flere end 10 Militærnægtere om Aaret, undertiden færre, er der sandelig ingen Anledning til at bryde det gamle Militærprincip og etablere en helt ny Ordning ved at sætte Militærnægtere over til civilt Arbejde, som man alligevel, naar det kommer til Stykket, neppe faar dem til at udføre. Den højtærede Minister mener, at der er ingen Glans ved at nægte at deltag i civilt Arbejde, medens der efter Militærnægternes Mening er stor Glans ved at nægte at udføre militært Arbejde. Jeg tror ikke, de Folk, her er Tale om, vil undlade overhovedet at betragte det som en glansfuld Handling at modsætte sig den civile Øvrighed og de civile Myndigheder, som kommer til at lede dem under de Arbejder, de skal udføre, lige saa godt som de maaske mener, at det kaster Glans over dem, at de nu kan protestere mod at arbejde under Militæretaten.

Saa spørger den højtærede Minister mig, om det er min Mening, at disse Militærnægtere stadig skal være fængslede. Enten man følger vort Forslag eller Ministerens, udsætter de sig for det samme. De kan ifølge Ministerens Forslag komme

til at sidde i Fængsel i 20 Maaneder. Saa er der ganske vist den Fordel ved Ministerens Forslag, at man kan hjempermittere dem, at man saa kan slippe dem; det kan man ikke under Militæretaten. Men der er akkurat samme Glans ved at være opsætsig overfor Civiletaten, som der er ved at være opsætsig overfor Militæretaten, og jeg maa sige, at det maa overlades til de Mennesker selv, de er jo ikke pligtige at modtage disse Straffe, naar de udfører det Arbejde, de er satte til. Naar de er fritagne for at uddannes i Vaabenbrug, og de saa ikke vil udføre Arbejde under Militæretaten, maa de selvfølgelig tage de Straffe, der følger med, og Straffe vil de selvfølgelig ogsaa faa under Civiletaten, selv om det ikke bliver de samme.

Saa spurgte den ærede Minister mig, om jeg da fandt det heldigt, at man lod disse Mennesker etablere Sultestrejke. Nej, det finder jeg saare uheldigt, men det er jo deres egen Sag. Det er Mennesker, der er kommet til Skels Aar og Alder, og det vilde dog være for galt, om disse Mennesker skulde kunne sige: Vi bøjer os ikke for Landets Love. Derfor har Mindretallet tilladt sig at spørge: Hvor glider vi hen? Naar disse Mennesker kan i den Grad sætte sig op imod Landets Love og de Bestemmelser, de er underkastede i den ene eller den anden Etat, at de hellere vil sulte sig ihjel end udføre de Hverv, som bliver paalagt dem, saa maa de om det. De sulter jo ikke af Nød og Trang. Tværtimod, Maden staar paa Bordet for de Herrer, og naar de ikke vil nyde den, bliver det deres Sag. Jeg har med Interesse læst, at den ene af de Militærnægtere, der har etableret Sultestrejke, dog fandt det ganske interessant at nyde et godt Maaltid paa sin Fødselsdag, men da Fødselsdagen var forbi, sultede han igen. Jeg mener ikke, det gaar an at bøje sig for den Art Opsætsighed og træffe Foranstaltninger, som man slet ikke er sikker paa nytter noget, da de jo ogsaa under Civiletaten meget godt kan ville sulte sig ihjel, naar de skal ud og hugge Brænde i Skoven eller læsse Kul eller udføre andre Arbejder, som Ministeren har stillet i Udsigt, at de kan foretage. Der er ganske vist noget uhyggeligt i hele denne Situation, men derfor er det, at Mindretallet er enig med Ministeren i den Betragtning, at de, der af religiøse Grunde eller af Samvittighedsgrunde ikke vil lade sig uddanne i Vaabenbrug, maa faa den Undtagelsesstilling, at de kan udføre andre Arbejder, men under Militæretaten og